

РЕШЕНИЕ

№ 5613

гр. София, 07.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 23.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **4866** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалба на М. И. Б., подадена чрез адв.И. – САК, срещу изричен отказ на секретаря на [община] за предоставяне на достъп до обществена информация, обективиран в Решение № 10-23-1/28.04.2021г.

Жалбоподателката моли за отмяната на оспорения отказ като незаконосъобразен – постановен при липса на материална компетентност и при неправилно приложение на материалния закон. Твърди се, че в правилата за достъп до обществена информация, публикувани на интернет страницата на [община] изрично е посочено, че решенията за предоставяне на достъп, респ. за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация, се издават от кмета на общината, който е и орган на изпълнителната власт в общината, съгласно чл.38 ЗМСМА и по този начин е иззета неговата компетентност. Твърдението за материална незаконосъобразност на оспорения акт е мотивирано с разпоредбата на чл.131 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/ като се твърди, че съгласно тази разпоредба този закон се прилага спрямо лицата, посочени в нея и съответно това е кръгът на лицата, на които органите по ЗУТ са длъжни да предоставят информация. Жалбоподателката няма качеството заинтересована страна по чл.131 ЗУТ, но тъй като информацията била обществена задълженият субект дължал предоставянето ѝ. Мотивирани са твърдения, че търсената от жалбоподателката информация е обществена, тъй като отговаря

кумулятивно на двете изисквания, очертани в чл.2, ал.1 ЗДОИ. В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане се поддържат лично от оспорващата и чрез адв.И.. Претендира се присъждането на направените по производството разноски по представен списък.

Ответникът по оспорването, чрез юрк.В. в съдебно заседание, моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна по съображения, че търсената информация не представлява обществена такава и ако за жалбоподателката е налице интерес от предоставянето ѝ може да направи това по друг ред, но не и по ЗДОИ, тъй като той в случая е неприложим. Оспорва твърдението за нищожност на оспорения акт като сочи, че правомощията си кметът на общината е предоставил на секретаря, за което по делото са ангажирани доказателства. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като се запозна с изложеното в жалбата, становището на ответника и доказателствата по делото, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в преклузивния 14-дневен срок за обжалване, с оглед датата на издаване на акта – 28.04.2021г., и датата на подаване на жалбата – 10.05.2021г.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващата, на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен административен орган, в изискуемата писмена форма при спазване на задължителните реквизити, отсъствие на съществени процесуални нарушения, при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с целта му.

Правото да се търси и получава информация е изрично разписано в чл.41, ал.1 от Конституцията на Република България. Обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация, както и с повторното използване на информацията от обществения сектор са уредени в ЗДОИ. Съгласно разпоредбата на чл.2, ал.1 ЗДОИ обществена е информацията, която е свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закон субекти. Тази информация може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. Следователно обществена информация съставляват всички данни относно обществения живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължения субект. Обществената информация бива официална – информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия /чл.10 ЗДОИ/ и служебна - която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации /чл.11 ЗДОИ/. Достъпът до официална обществена информация се осигурява чрез

обнародването ѝ, а достъпът до служебна обществена информация се предоставя по реда на този закон, като законът предвижда ограничение – когато тя е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение (мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации) и когато съдържа мнения и позиции във връзка с настоящи или предстоящи преговори, водени от органа или от негово име, както и сведения, свързани с тях, и е подготвена от администрациите на съответните органи – чл.13, ал.2 ЗДОИ. Освен посочената разпоредба, законът въвежда ограничение за предоставяне на достъп до обществена информация и в случаите по чл.37, ал.1 ЗДОИ, регламентиращ основанията за отказ за предоставяне на обществена информация - когато: 1. исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон; 2. достъпът засяга интересите на трето лице и няма негово изрично писмено съгласие за предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес; 3. исканата обществена информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца. Анализът на разпоредбата показва, че изключение от посоченото правило е допустимо само в хипотезата на надделяващ обществен интерес, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл.3, като във всеки конкретен случай, за да се позове на разпоредбата на чл.37, ал.1, т.1 и т.2 ЗДОИ задълженият субект следва да преодолее оборимата презумпция, регламентирана в § 1, т.5 ДР ЗДОИ.

Задължени субекти според разпоредбата на чл.3, ал.1 ЗДОИ са държавните органи, техните териториални звена и органите на местното самоуправление в Република България, наричани по-нататък "органите", относно създаваната или съхраняваната от тях обществена информация. Съгласно чл.38, ал.1 ЗМСМА орган на изпълнителната власт в общината е кметът.

От доказателствата по делото се установява, че на 12.04.2021г. по електронен път жалбоподателката е подала до главния секретар на Дирекцията за национален строителен контрол /ДНСК/ заявление за достъп до обществена информация, заведено с вх.№ ГС-393-04-535/13.04.2021г., с което е поискала предоставяне по реда на ЗДОИ на следната информация:

1. Копие от влязло в сила разрешение за строеж на административна сграда с идентификатор 68850.526.602.1, находяща се в УПИ V-545, кв.55 по плана на [населено място], м."Г.";
2. Копие от влязло в сила разрешение за строеж на сграда-портал с идентификатор 68850.526.602.2, находяща се в УПИ V-545, кв.55 по плана на [населено място], м."Г.";
3. Копие от влязло в сила разрешение за строеж на сграда-портал с идентификатор 68850.526.602.3, находяща се в УПИ V-545, кв.55 по плана на [населено място], м."Г.";
4. Копие от документ за въвеждане в експлоатация на административна сграда с идентификатор 68850.526.602.1, находяща се в УПИ V-545, кв.55 по плана на [населено място], м."Г.";
5. Копие от документ за въвеждане в експлоатация на сграда-портал с идентификатор 68850.526.602.2, находяща се в УПИ V-545, кв.55 по плана на [населено място], м."Г.";
6. Копие от документ за въвеждане в експлоатация на сграда-портал с идентификатор

68850.526.602.3, находяща се в УПИ V-545, кв.55 по плана на [населено място], м.“Г.“. Като предпочитана форма на достъп е посочено, че жалбоподателката желае да получи търсената информация под формата на копие, предоставени по електронен адрес на посочения в заявлението електронен адрес.

По това заявление е постановено Решение № ГС-05-14/22.04.2021г. на главния секретар на ДНСК, с което е предоставен достъп до търсената информация като е посочено, че след направена проверка в деловодната програма и архива на ДНСК не са открити документи, касаещи описаните в заявлението строежи, с оглед което на основание чл.32, ал.1 ЗДОИ и във връзка с правомощията по чл.223 ЗУТ заявлението е изпратено на кмета на [община] за произнасяне по компетентност. По същество, макар и с положителен диспозитив, това решение не представлява акт по чл.34 ЗДОИ, а уведомление по чл.32, ал.1 ЗДОИ.

С писмо изх.№ ГС-393-01-407/22.04.2021г. на главния секретар на ДНСК /л.40/, горепосоченото решение е изпратено на кмета на [община], ведно със заявлението, подадено от оспорващата. Видно от поставеното върху него клеймо, писмото е постъпило в [община] на 22.04.2021г. На 28.04.2021г. по заявлението е постановен оспореният отказ на секретаря на общината. Същият, с оглед приетата като доказателство по делото Заповед № 10-00-122/21.01.2020г. на кмета на [община] /л.34/, е оправомощен да изпълнява правомощията на кмета по ЗДОИ, в т.ч. да постановява решения за предоставяне/отказ за предоставяне на достъп до обществена информация. Подобна правна възможност – за делегиране на правомощията на задължения субект по този закон – в случая кмета на [община], е изрично регламентирана в чл.28, ал.2 ЗДОИ, предвид което съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен административен орган в пределите на предоставената му власт, съответно не са налице основания за обявяване нищожността на процесното решение.

При издаване на оспорения отказ е спазено изискването за форма, регламентирано в чл.38 ЗДОИ - в решението за отказ за предоставяне на достъп до обществена информация са посочени правното и фактическото основание за приемането му, датата на приемане на решението и редът за неговото обжалване. Не се установяват допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и съответно да мотивират отмяната на акта само на това основание. Правилно е приложен и материалният закон.

Безспорно е, че разрешението за строеж представлява индивидуален административен акт – чл.214, т.1 ЗУТ и е част от необходимите строителни книжа за изпълнението на един строеж - § 5, т.36 ДР ЗУТ. В този смисъл всяко разрешение за строеж съдържа официална обществена информация по см. на чл.10 ЗДОИ. Съобразно правилото на чл.12, ал.3 ЗДОИ достъпът до тази информация се предоставя по реда на този закон. За да бъде основателно заявлението обаче, следва освен търсената с него информация да съответства на критериите по чл.2, ал.1 ЗДОИ вр. чл.10 и чл.11 ЗДОИ, тя да отговаря и на целта, обективирана в същата правна норма, дефинираща понятието „обществена информация“, а именно да може да послужи на гражданите да си създадат собствено мнение за дейността на задължения субект. С предоставянето на копия от издадените разрешения за строеж и удостоверения за въвеждане в експлоатация на посочените в заявлението конкретни строежи, жалбоподателката няма да може да си състави собствено мнение за дейността на задължения субект – кмета на [община], тъй като задължението за издаването им е от компетентността на

главния архитект на общината, по арг. от чл.148, ал.1 и чл.177, ал.3 ЗУТ, а не на кмета на общината. Само по себе си разрешението за строеж не може да даде представа и за работата на неговия издател, който пък не е задължен субект. Ето защо конкретно търсената с процесното заявление информация няма характера на обществена такава, тъй като не отговаря на целта по чл.2, ал.1 ЗДОИ – не дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение за дейността на задължения субект. Отделно от това не може да се приеме и че е свързана с обществения живот в страната. В този случай за ответника не възниква задължение за произнасяне – в този см. Определение № 15373 от 20.11.2013г. по адм. д. № 14643/2013г., VII отд. на ВАС, Решение № 9534 от 20.06.2019г. по адм. д. № 5022/2018г., V отд. на ВАС, Решение № 6978 от 17.05.2012г. по адм. д. № 8202/2011г., V отд. на ВАС, Решение № 13845 от 19.11.2014г. по адм. д. № 4206/2014г., VII отд. на ВАС и др.

Като е приел, че в случая е налице друг ред за предоставяне на търсената информация, съответно тя попада в обхвата на изключенията, визирани в чл.4, ал.1, предл.2-ро ЗДОИ, ответникът е постановил акта си при отсъствие на твърдяното нарушение на материалния закон. Този извод обосновава неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена. При този изход на делото на ответника се следват разноски за юрисконсултско възнаграждение. То следва да бъде определено в размер на 100 лева, на основание чл.37 ЗПП вр. чл.24 НЗПП.

За пълнота следва да се посочи, че цитираната в жалбата норма на чл.131 ЗУТ няма отношение към конкретния казус, не обуславя задължение на ответника за предоставяне на исканата от оспорващата информация и не определя жалбоподателката като лице, на което следва да бъде предоставена търсената от нея информация. Действително чл.5, ал.5 ЗУТ установява за кметовете на общини задължение да организират поддържането на архив на одобрените устройствени планове и измененията им, архив на издадените строителни книжа и да организират публикуването и поддържането в актуален вид на информацията в Единния публичен регистър по устройство на територията по чл.5а. Въпреки така вмененото задължение, предоставянето на конкретно разрешение за строеж няма да даде възможност на заявителя за съставяне на собствено мнение относно изпълнението на задължението по чл.5, ал.5 ЗУТ от страна на задължения субект.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. И. Б., подадена чрез адв.И. – САК, срещу изричен отказ на секретаря на [община] за предоставяне на достъп до обществена информация, обективизиран в Решение № 10-23-1/28.04.2021г.

ОСЪЖДА М. И. Б. да заплати на [община] сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл.40, ал.3 ЗДОИ.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: